

“La salvació no es compra ni es paga: és un do gratuït”

Dc, 29/05/2019 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General, 29 de maig 2019.

Catequesi sobre els Fets dels Apòstols. 1. Es va mostrar a ells viu... i els va manar... que esperessin el compliment de la promesa del Pare. (Actes 1,3.4).

Estimats germans i germanes, bon dia!

Comencem avui un seguit de catequesis del Llibre dels Fets dels Apòstols. Aquest llibre bíblic, escrit per Sant Lluc evangelista, ens parla del viatge -d'un viatge: però de quin viatge?- Del viatge de l'Evangelí pel món i ens mostra la meravellosa unió entre la Paraula de Déu i l'Esperit Sant que inaugura el temps de l'evangelització. Els protagonistes dels Fets són una “parella” viva i eficaç: la Paraula i l'Esperit.

Déu «envia el seu missatge a la terra» i «la seva paraula corre veloç» -diu el Salm (147,4). La Paraula de Déu corre, és dinàmica, irriga tots els terrenys en què cau. I quina és la seva força? Sant Lluc ens diu que la paraula humana no és eficaç gràcies a la retòrica, que és l'art de parlar bé, sinó gràcies a l'Esperit Sant, que és la *dýnamis* de Déu, la dinàmica de Déu, la seva força, que té el poder de purificar la paraula, de fer-la portadora de vida. Per exemple, en la Bíblia hi ha històries, paraules humanes; però quina és la diferència entre la Bíblia i un llibre d'història? Que les paraules de la Bíblia són preses de l'Esperit Sant que dona una força molt gran, una força diferent i ens ajuda a fer que aquesta paraula sigui llavor de santedat, llavor de vida, per ser eficaç. Quan l'Esperit visita la paraula humana, la fa dinàmica, com “dinamita”, que és capaç d'il·luminar els cors i de fer saltar els esquemes, resistències i murs de divisió, obrint nous camins i eixamplant els límits del poble de Déu. I això ho veurem al llarg d'aquestes catequesis, en el llibre dels

Fets dels Apòstols.

Qui dona sonoritat vibrant i força a la nostra paraula humana tan fràgil, fins i tot capaç de mentir i de fugir de les pròpies responsabilitats, només és l'Esperit Sant, a través del qual va ser engendrat el Fill de Déu; l'Esperit que l'ha ungit i sostingut en la seva missió; l'Esperit mitjançant el qual va triar els seus apòstols i que ha garantit la perseverança i la fecunditat, com les garanteix també avui pel nostre anunci.

L'Evangelí s'acaba amb la resurrecció i l'ascensió de Jesús, i la trama narrativa dels Fets dels Apòstols s'inicia aquí, des de la sobreabundància de la vida del Ressuscitat comunicada a la seva Església. Sant Lluç ens diu que Jesús «es va mostrar ... viu, després de la seva passió, amb moltes proves, durant quaranta dies, apareixent ... i parlant de les coses que feien referència al regne de Déu» (Ac 1,3). El Ressuscitat, Jesús Ressuscitat fa gestos molt humans, com el de compartir el menjar amb els seus, i els convida a viure amb confiança l'espera del compliment de la promesa del Pare: «sereu batejats en l'Esperit Sant» (Ac 1,5).

El baptisme en l'Esperit Sant, de fet, és l'experiència que ens permet entrar en una comunió personal amb Déu i participar en la seva voluntat salvadora universal, adquirint el do de la parresia, el coratge, que és la capacitat de pronunciar una paraula "de fills de Déu", no només dels homes, sinó de fills de Déu: una paraula clara, lliure, eficaç, plena d'amor per Crist i pels germans.

Per tant no hi ha lluita per guanyar o per merèixer el do de Déu. Tot es dona gratuïtament i en el seu moment. El Senyor ho dona tot gratuïtament. La salvació no es compra, no es paga: és un do gratuït. Davant de l'ansietat de conèixer anticipadament el temps en què succeiran els esdeveniments anunciats per Ell, Jesús respon als seus: «No us correspon a vosaltres conèixer els temps o moments que el Pare ha reservat al seu poder, però rebreu la força de l'Esperit Sant que baixarà sobre vosaltres, i sereu testimonis meus a Jerusalem, a tota la Judea i la Samaria i fins als extrems de la terra» (Ac 1,7-8).

El Ressuscitat convida la seva pròpia gent a no viure amb ànsia el present, sinó a fer una aliança amb el temps, a saber esperar el desenvolupament d'una història sagrada que no s'ha interromput sinó que avança, va sempre endavant; a saber esperar els "passos" de Déu, Senyor del temps i de l'espai. El Ressuscitat convida la seva pròpia gent a no "fabricar" per si sols la missió, sinó a esperar que sigui el Pare que dinamitzi els seus cors amb el seu Esperit, per poder-se involucrar en un testimoniatge missioner capaç d'irradiar-se des de Jerusalem a la Samaria i anar més enllà de les fronteres d'Israel per arribar als límits del món.

Aquesta espera, els Apòstols la viuen junts, la viuen com a família del Senyor, en la sala superior o cenacle, les parets de la qual són encara testimoni del do amb què Jesús s'ha lliurat als seus en l'Eucaristia. I com esperen la força, la *dýnamis* de Déu? Pregant amb perseverança, com si no fossin molts sinó un de sol. Pregant en unitat i amb perseverança. És amb la pregària, de fet, que es venç la soledat, la temptació, la sospita i s'obre el cor a la comunió. La presència de les dones i de Maria, la mare de Jesús, intensifica aquesta experiència: elles van aprendre primer del Mestre a testimoniar la fidelitat de l'amor i la força de la comunió que venç qualsevol temor.

Demaneu també nosaltres al Senyor la paciència d'esperar els seus passos, de no

voler “fabricar” nosaltres les seves obres i de romandre dòcils pregant, invocant l’Esperit cultivant l’art de la comunió eclesial.

Traducció: Josep M. Torrents -Catalunya Religió.